

מסורת הש"ס

(א) כחיות מה: פו. קדושין
(ב) ב"ק פט. ר' יוחנן קמח:
(ג) [עליו י"ג. ר' יוחנן י"ג.]:
(ד) [ע"י חוס' כחיות ק:]:
(ה) [ד"ה אגרות]: (ד) [עליו ח:]:
(ו) [ע"י חוס' פ"ג]:
(ז) ד"ה מלך וע"י חוס' גיטין:
(ח) ד"ה מלך מללי: (ז) לקמן
(ט) [קמח]: (ו) לקמן ח"י:
(י) ספירוש מלך כחיות כחיות:
(יא) לקמן פ"ג ד"ה מספיק:
(יב) ד"ה קמח. [ע"י]:
(יג) [עליו י"ג. גיטין ח:]:
(יד) ד"ה מ"י. (ל) [מספיק]:
(טו):

מוסף רש"י

[illegible]

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

ש"ס. מדלג חייסין להי דלי גמי הוה הכי שפיר זכי בעל צבור
שנכתב לשמה: איסא לרשומא. דלמך המוכר שטר חוב לחבירו
וחזר המוכר הוה ומחלו מחול הוא אלל הלוה. הלכך אם מכר
וכותב באיך דהיינו שטר חוב וחזרה ומחלה לבעל בשמי

מחול ושפיר טרופ בעל: **בשטער**
הכוכב וילא **מפתח יד**, שמתיחה
אפנינו לילא למיחס שמה מכרה
פנינו הכוכב שאלו מכרהה יתיה
מוסרת הכוכבה בד הלוקח: **לשפי**
הכוכב שמה שני שטרי הכוכבה היו
אחד [יש] לחוש שמה מסרה אחד
ללוקח וזכא שמה בד ולמחול אלל
בעלה ומוסרת לו שובר המוקדם
שטרו של לוקח, אלל ודחי איהא
לדשמואל ומוחן שזירה למחול שטר
הכוכבה לבעלה עשיו לו מישיין
שמה כתבה ליתן בניסן כ"ו: **ואבי**
מסר, מהכל לא תשיע לשמואל:
הלך **הכוכב** דלשי ככוכוב לא מישיין, הלך
הכוכב למיחס ללמחל וזכנה בטות
הנהאל: **ועוד**, וני וזכנה בטות
נאה לית אל למיחס שמה כתבה
שזיר בניסן ולא קבלה עד תשרי
אל נמי הכי הוה יי מטא שובר
לדיה תשרי וזכה למפרע זו זומן
ומתו וילא היה ממכרה שנתים
גלוס ושזיר זומן הכוכב זו טורף
אבי עממיה י"ז: **בזכר** אגירוס
סוס, שמה ב"ד נכסי לזה למלה
מזיו: **ואגירוס** מון, שקיבל עליו
מזיון, אה בת אשהו: **מזיון**, קטנה
שומה ששאלה אה ואחיה לדעה
וואלה ממנו במזיון ואיה זכרה גט
בבבולוי עפלי וכותבין לה ב"ד שטר
מזיונה כהנה לריות לה עדות
למזיונה

שמותה לישא: **שטרי ברורין**. בגמרא מפרש: **הרי זה יחזיר**.
 ילידה לנשים לשמה נמקן דהא ביד לא כתבנו אללא דבדר מקיים
 ולתפרעו נמי ליכא לישא דבהני שטרות לא שיק כהו שטרען
 ולתפרעין לעיל (ד' טז): ואפלו למיד שומא דהר איזר דלפסיד
 ונפשיה: **מלא כחשיפה** או **כדלוסקמא**. שום שטר: או **שמלא**
הכריך על שטרות. בכרך לא בארנהא מפרש שום חפיקה
 ולדלוסקמא ותכריך ואגודה: **הרי זה יחזיר**. דדבר שיש בו סימן הוא
 דתפרש בגמרא שכלי סימן שואמרו הבעלים בכלי כך וכן מאלת
 ואום וכן תכריך ואגודה הרי זה יחזיר דלבר שיש בו סימן הוא
 דתפרש בגמ': **אחד היום משלש**. איס שגלה שטרות לא ליה
 אחד הן שלוח משלש בני אדם: **יחזיר**. מוחלס: **ללוה**. דודאי
 תפרש והחזיר לו ומיד נפלו שום מידם נפלו מי קצט לתקום
 אחד: ואם שגלה ליום **הס**. שלום מאדם אחד: **יחזיר**. המואלס:
למלוה. דבדר דיוע שממנו נפלו: **מלא שטר בין שטרותיו ואין**
דיוע מה עיבו. אללו אם הלוה הפקדור אללו או המלוה או שמה
 קצטתו פרוה ומקורו לו להיום שלם צייהם ושכח: **אם מונח**. ביד
 בלא יחזיר לא ליה ולא ליה: **ואם יש עממן סמכון**. מילי מילי קמני
 המואלס בין שטרותיו שרש כהכח על אחד כשטרותיו: **ישאם מה**
הסמכמכון. והשער בחזקת פרוה. ואע"פ שהיה לשובר הוה להיות
 מונח ביד הלוה אמרין האמתי הלוה ואומר מחר תנה לו ושכח:
בבב' זה בורר לו אחד. כשטורין להן דיימין כותבין להן או ביד
 לו את פלוני זה בידר לו את פלוני שלא יוכל לחזור בהן: **דאשכח**
בזי דינא. מקיים בהנפס והשלים והביאו אומר ממנו נפלו:

שבת

[illegible]

ת ויחוש שמה מכרה נעמד שלשן
 למנוחה פרק האיש מקדש (קדוש ד'
 כי בשטר חוב או במלוה איש יל כיד
 נמאי פלגי בדשולוש דשיר שלשן
 המוכר שטר חוב לתכירו וחור ומחלו
 מחלו ורביעית אימא כ"ע אית פלגי
 דשמואל ובאשה סמכה דעמה פלגי
 כו ובמלוה עד פה פלגי דבדר הונא
 דאמר נעמד שלשן קנה ולא
 מקיין כ"ע אית להו דרב הונא ובאשה
 סמכה דעמה פלגי דלמאר לעיל
 ש"ת דאמי יכול למחול י"ל דליכא
 למיחס שמה מכרה נעמד שלשן
 דאי ליכא עדים שמכרה העל
 ובאשה יכירו המכרה או איכא
 עדים נשלימה היכי הוה אם ואמרס
 שנמכרה העל או שנק א"כ מודה
 בשבוער שקר ואם מוהה שאמר כבר
 פרעמי לה א"ל השובר נעמד קודם
 המכירה ואומר דלפסיו אנפשיה
 ועוד י"ל דלא חקנו מעמד שלשן
 אלא בדבר שרטי לגבות מיד אכל
 נכבזה דאמי חייב עמה עד אחר
 גרשין ובס שמה אל תמגרס אל
 חקנו מעמד שלשן וכן נ"ר לומר
 בפרק ההובל (ב"ק דף פט. וסו) בגי
 האשה שחבלה (ס' בצעלה) אל הפסדיה
 כמותה ואמאי מוניין נעמד שלשן
 אלא משום דלא חקנו מעמד
 דפרשימי וזה אין לחוש שמה מכרה
 אחר גרשין נעמד שלשן כי אחר
 גרשין מתקמא מכרה בדמיס יקירס
 וכשו"ז"ל העל שזכר שקדם היא
 גולה שלם אלא תריחו כלום גרשין
 וכן חיישין אלא שמה מכרה בעודה
 תמחי נכותם הנאה שיהי דרב מעט

ומרווחת הרבה ומשני אולם לדשמואל
אלה הפרע ללקוחות אלה דבר שנמנו
וגד לרדוד בצבוחה ורואה לגרשה תנן
לדודר הגאה אלמא חיישין לקטניא לפי שאין
לגרב ולכן חיישין לקטניא לפי שאין
מפסיד הערב מיד וחיישין לקטניא
בעלמא שמה לא מכרה ואפי' מכרה
אין מוציא מהם אלא חוב שהיה להם
לשאר וכן חייב מודה לחיישין לעיל
הלקוחות ועוד יש לחוש משום לקוחות
מרי: **שובר** בזמן שורה. אע"פ
מחילה אין מועיל שורק הבעל דאין
עדים וגורא שחקנת החמים היא
שלא נמסר לו עד ימינו רבים אחרי
העדים לחתום אלא אם יבוא המסירה
עמן עד משרי ומוזני בני וביני ועמין
נאן דת ישראל קודם שבה לידו גט
י יאסור וכן לו משעת חתום אע"פ
י"מ לא פלוג רבנן ויש כה ביד חכמים
ת והא אבין סבר כר"א לאחר עדי
מחמית עלה חרי ויש ור"א סבר כפרק
ת (כח תנא לו חרי מפר לזו ומפר לזו
י"ל דהיינו בשני שטרות שזמנן כתוב
מכור אחיבו מהם קודם לכן אוליין ותר
תבציתוהו לרמי בן חמא כפרא ולר
קדם ורבנן חתום משום חזקת הכס מייב
שאלה וצרכי הערב לזו ומפר קודם היה
אם היה ידעין לזו נמסר קודם היה
אם ליכא למימר עדיי בחמומי וכן לו
יאור אשדותם אע"פ שהוא מוחזק
יוס כתיב השורק:

איסורה

כ.

עין משפט
נר מצוה

קָבוֹ א ב מ"י פ"ו מַהֲלִי
מַהֲלִי הִלְכֵי יוֹ
וְעַיִן כְּשֶׁנֶּחֱסֵהוּ וּבִמְתֵּ
וּבְרִיתֵי שָׁמַיִם עֲשֵׂן שֶׁ
טוֹשֶׁה מִתֵּי יוֹ סוֹ עֲשֵׂה
כָּל:
קָבוֹ ג מ"י פ"ו מַהֲלִי
נִיחֵה וְהַצְרֵה מַהֲלִי
י א שָׁמַיִם עֲשֵׂן עֲשֵׂה טוֹשֶׁה
מִתֵּי פ"ו סוֹ עֲשֵׂה יוֹ
קָבוֹ ד מ"י פ"ו מַהֲלִי
טוֹשֶׁה שֶׁסִּי אֵלֶּה:
ט:
קָבוֹה ד מ"י פ"ו טוֹשֶׁה
שֶׁסִּי פ"ו:
קָבוֹ ו מ"י פ"ו מַהֲלִי
טוֹשֶׁה שֶׁסִּי אֵלֶּה:
טוֹשֶׁה שֶׁסִּי עֲשֵׂה
י:
קָבוֹ ז מ"י פ"ו מַהֲלִי
מַהֲלִי וְלֹא הִלְכֵי
י א שָׁמַיִם עֲשֵׂן עֲשֵׂה טוֹשֶׁה
שֶׁסִּי אֵלֶּה:
טוֹשֶׁה שֶׁסִּי אֵלֶּה:

רבינו חננאל

אמר רבא ש"מ איתא
לדשמונא דאמר הכוזב
שע"ה חוב לחבירו ודוד
ומפלו מחיל וא"י ורש
האבד ומנא דאיתא
לדשמונא בלעזי כ
אמר שמו רבא א"י ורשה
הוא תנורו של א"י ואמנא
א"י תקהל שלא א"י
הכוזב רשאי למחיל לל
וכב ב"מיתורא נאב היטב
מפרק הכולל:

[תני'] מצא איגרות
שום ימי שטו
ביד איגרות כנון
מחשמו ורובנו. שטו
ביריון שטו שטנא
הוא ל' שטו שטו
הוא מלצ'ה איתאבן.
הוא גיטא דאיתאבן כב
ריגא זיב כשורי ריהא
מכב כשורי ריהא
דל ריבא נהא מותבא

(ח) חילוי ג'ל וזה מקשה ב"ד.